

PROSTOR

JEDENÁCTÉ VYDÁNÍ

10/2023

MILÍ ČTENÁŘI,

Rozjezdový první měsíc nám utekl a i ti ospalejší z nás museli již rozlepit svá prázdninami zalepená víčka a zjistit, že školní rok je již v plném proudu. Zahlceni cvičením na obory, prověrkami, nebo kolikrát i složitými sociálními situacemi, tlačíme ten Sisyfovský kámen života dál a dál, překonávající nerovnosti trasy, a hledající paprsky svobody, které nám dají pocit volnosti v sice výkonném, ale časurčujícím systému. A právě jedním z těchto paprsků pro vás může být tento krásný časopis, jehož účelem není nic jiného, než zpříjemnit studentům i kantorům chvíle na naší škole, a zároveň třeba i malinkato obohatit zdejší životy kulturně i umělecky stravitelným obsahem. V tom nás tentokrát čeká kromě tradičních skladatelských a šachových rubrik i volněji vedené literární výstupy od Morfea, skvostná poezie od ještě skvostnější Persephony, nebo knižní okénko od sečtělé Athény.

NECHEJ, PROSÍM, *PROSTOR* V PROSTORU

Dej šanci i dalším čtenářům přečíst si školní časopis. Zanechej výtisk nejlépe tam, odkud sis ho půjčil/a. Pro zájemce je elektronická verze na stránkách www.konzervatorceplice.cz v záložce Školní časopis.

KULTURA, KTEROU SI NENECHAT UJÍT

Vzdělaný člověk, pro hudbu nadšený – homo musicus. Zde jest krátký výčet koncertů a představení, na které by snad rád zavítal.

Konzervatoř

- pravidelné koncerty v LD Beethoven
- 1. 11. (středa) – **Florbalový turnaj** (18:00, tělocvična)
- 4. 11. (úterý) – **Den otevřených dveří** (10:00)
- 21. 11. (úterý) – **Podzimní koncert dechového odd.** (18:00, sál Oáza)
- 29. 11. (středa) – **Jazzový adventní koncert** – Dixieland, Jazzové combo (16:00, OC Fontána)

Severočeská filharmonie

- 2. 11. (čtvrtek) – **Alžběta Mrva Bohdanová**, dir. Charles Olivieri-Munroe (19:00, KD)
- 8. 11. (středa) – **Dechové kvinteto 4+1** (19:00, Malý sál KD)
- 16. 11. (čtvrtek) – **Arta Arnicane**, dir. Petr Vronský (19:00, KD)
- 23. 11. (čtvrtek) – **SČF představuje mladé umělce HAMU Praha** (19:00, KD)
- 30. 11. (čtvrtek) – **Zdeněk Fibich: Smrt Hippodamie**, dir. Jiří Petrdlík (19:00, KD)

TepJazz

- 28. 10. (sobota) - **Osmosis quintet** (20:00)
- 4. 11. (sobota) – **Brunner, Foukalová, Křišťan – Svou chvíli** (20:00)
- 11. 11. (sobota) – **Poesis trio Luboše Pospíšila** (20:00)
- 18. 11. (sobota) – **Denis Cassiere** (20:00)

Česká filharmonie

- 4. 11. (sobota) – **České saxofonové kvarteto** (10:30, Sál Martinů HAMU)
- 8. 11. (středa) – **Kateřina Knežíková** (soprán), **David Švec** (klavír) (19:30, Dvořákova síň)
- 12. 11. (neděle) – **Hej Romale s Idou Kelarovou a Čhavorenge** (14:30 a 16:30, Dvořákova síň)
- 16. a 17. 11. (čtvrtek, pátek) – **Koncert pro svobodu a demokracii** (20:00, Dvořákova síň)
- 20. 11. (pondělí) – **Julia Fischer Quartet** (19:30, Dvořákova síň)
- 21. 11. (úterý) – **Pražské dechové trio** (17:30, Sukova síň)
- 24. 11. (pátek) – **ČF v Karlových Varech** (20:00, Císařské lázně)
- 26. 11. (neděle) – **Adventní koncert I** (15:00, Sukova síň)
- 27. 11. (pondělí) – **Taneční se Smetanou** (workshop) (18:00 a 20:00, Sukova síň a Dvorana)
- 29. 11., 30. 11., 1.12. (středa, čtvrtek, pátek) – **ČF a Giovanni Antonini** (19:30, DS)

Morfeus

CHVILKA POEZIE

rozednělo se

rozednělo se
je bílý den
jak jinak
na to jsme všichni zvyklí

jenže
až se jednou nerozední
a slunce se vůbec neukáže
budem se každý ptát svého boha

kde je slunce?
ukáže se ještě někdy?
to už bude navždycky tma?

v zápalu otázek si ale nevšimneme
že ty přesýpací hodiny v koutku oka se
před chvílí zastavily
a že ležíme bezvládní
na studeném povrchu měsíce
který právě zapadá
a bere nás s sebou

herbář

fialka a kopretina
je to vážně moje vina?
vlčí máky, slunečnice
čekala jsem něco více.
orchidej, karafiát

tenká propiska

koupim si novou propisku
tu, co píše jemně, hladce
popíšu jak piješ whisky
a tvý rty že chutnaj sladce

plnicí pero

chci se rozpít ve tvé náruči, v tobě
ale nevím. nejsem na to v špatné
době?

Morfeus a Persephona

ŠACHOVÉ OKÉNKO

Zadání úlohy je prakticky totožné s úlohou v předchozím čísle, toť: najděte vynucený mat do tří tahů. Předchozí úlohu nejrychleji vyřešil Martin Hubeňák, hned v zápětí náš excelentní bubeník Alan. Pro dobré sociální vztahy také musím zmínit svého třídního učitele Michaela Jermáře, který zdárně vyřešil okénko v posledním čísle minulého školního roku, a kterého jsem v důsledku mé zapomnětlivosti opomněl zmínit v zářijovém čísle. Tímto se mu za tento neodpustitelný prohřešek omlouvám, a spolu s výše zmíněnými šachisty vřele gratuluji!

Jiří M. Kleker

KNIŽNÍ OKÉNKO

CITLIVKA

Sečtělý člověk, pro literaturu hořící - homo literus. Zde jest navnazení na rozšíření obzorů nejen v hudebním oboru.

Alena Wehle, autorka knihy Citlivka, zážitková pedagožka a terapeutka, se potýká s darem vysoké citlivosti. Vysoká citlivost je vrozená a dědičná vlastnost na úrovni nervového systému. Tito lidé se velmi rychle zahltní i méně podněty, jelikož vše vnímají velmi intenzivně. Také bývají empatičtí a - citliví. Alena v knize popisuje svou cestu jakožto citlivka, odkrývá vnitřní pochody a rozpory, které mohou citlivkami hýbat a snaží se o vysvětlení a pochopení - jak pro lidi s vysokou citlivostí, tak pro jejich blízké (okolí).

Knihy je rozdělena po větších celcích a menších kapitolách. Mluví o citlivém putování, něžnosti duše, nacházení sama sebe v krásách a tichu přírody. Rozvíjí myšlenku, jak (nejen) v citlivkách mohou být zakořeněné pocity nejistoty, nedostatečnosti a zklamání ostatních. Píše o přijetí toho, že jako citlivky nemusíme některé pocity "vydržet", ale procítit je, nechat plynout, alespoň částečně pochopit a nechat jít.

Knihu provází i řada praktických cvičení. Vyzývám Tě, milý čtenáři, aby sis toto cvičení vyzkoušel.

Pojmenuj si jednu věc, která se Ti povedla. Kdykoli. Pochval se. Nejlépe nahlas. Tvá myšlenka bude mít větší sílu, pokud nebude jen ve Tvé hlavě.

Velmi důležitá část se týká vlastní citlivosti. Avšak nemusí být inspirující jen pro lidi s vysokou citlivostí. Svou hodnotu, hranice, sebe samého by měl poznávat a uvědomovat si každý z nás. Akorát je to velmi složité. Nenaplnovat své potřeby na úkor ostatních - ale naučit se jasně říkat ne a vědět, kdy je to potřeba. Zlepšovat se, ale zároveň zdravou měrou věřit v sebe sama.

Athéna

~~ZDRAVÝ~~ NEMOCNÝ HUDEBNÍK

Když jsem nemocná a už nemůžu pevně stát na nohou, pořádně nezvednu ruku a při každém nádechu se ozve hrozivé hučení, vždycky si říkám, jestli bych se jinde možná neměla lépe.

Cvičit se v tomhle stavu nedá, koncertovat už vůbec ne. Nemám co předat publiku - maximálně právě nemoc. Síly a radosti choravá nemám nazbyt.

Najednou začnu závistivě pohlížet na všechny, kdo hudbu můžou tvořit a prožívat když já ne a ani poslech oblíbených skladeb mi nepřináší takovou radost, jako normálně.

A když už strach doroste do nevídaných rozměrů, začnu přemýšlet, proč jsem si nevybrala stálý a jistější obor?

Kdyby se mi něco stalo jako právniče, obhájila bych klienty i se zlomenou rukou nebo s mírným nachlazením (a rouškou)...ne?

Je možné, že si to jenom namlouvám, vždyť lidé nikdy nejsou spokojeni s tím, co mají, a já konkrétně nosívám často růžové brýle. Ale někdy se stejně necítím dost dobrá - buď protože jsem nemocná a nemůžu se hudbě věnovat dost, nebo vidím a slyším že někdo je mnohem lepší, i když takový rozdíl by mezi námi vůbec být neměl. Nebo by nemusel být?

Ale právnička se taky nemusí cítit dost dobrá. To mi nedošlo.

PUTOVÁNÍ

Procházíme se. Já a můj čtyřnohý parťák, jdeme na další cestu. Jen my dva a má hlučná, neutichající hlava. Stoupáme do mírného kopce, dokud nás neozáří první ranní sluneční paprsky. Miluji rána, kdy je většina lidí zalezlá ve svých útulných teplých domovech a my můžeme být sami. Čas na rozjímání.

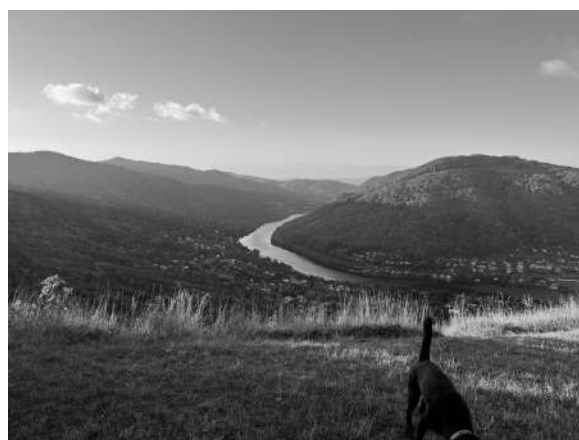
Pokračujeme lesem, slunce se již proboujvalo výš a já přemýšlím. Přemýšlím, kolik radosti v sobě pejsci mají. Že jsou čisté duše. Narozdíl ode mne. Tolik bolesti. Kde byl její původ?

Nořím se do sebe a přestávám vnímat okolní svět. Uvažuji nad létem, jak jsem si myslela, že bylo krásné, a přesto mi tolik ublížilo. Chtěla jsem si, jednou, stát sama za sebou, svými rozhodnutími. Neměla jsem výčitky. Snažila jsem se žít uvědoměle, vědět, co dělám. A přesto, takto zpětně, to bylo celé špatně. Tolik bolesti - nejen mé - které jsme mohli být ušetřeni.

Kdybych se nerozhodla. Kdybych neudělala to zásadní rozhodnutí, na kterém mi zpětně záleží mnohem víc, než by mě kdy napadlo. Uvažuji nad tím, jak jsem pošpinila svoji duši.

Přicházíme na louku a před námi vyvstává panorama údolí a blízkých kopců, jež ho obklopují. Vše je romanticky zalité sluncem. Představuji si, jak daleko jsem od osoby, kterou tolik miluji. Nejsme spolu - ne fyzicky - ale v mysli, v srdcích, se máme stále. Můj psík vesele poskakuje kolem mne a já se cítím lépe. Cítím vděčnost za lidi (a jiné tvory), které mám ve svém životě.

Po dlouhé době cítím naději.

V.

TIP MĚSÍCE

Věděli jste, že plechovky od nápojů se dají vyhazovat i do popelnice na plasty?

Nápojové plechovky jsou vyráběny z hliníku, proto by se měli vyhazovat do popelnic na kovy. Avšak pro větší počet recyklovaných plechovek se smí vyhazovat i do plastu. Na recyklačních linkách se vytřídí a zpracují zvlášť.

Athéna

ÚDIV JEDNOHO PRVÁKA

Už na dni otevřených dveří zhruba před rokem mě zaujala věta, že studium na konzervatoři se hodně podobá studiu na vysoké škole. Rozvrh je roztažený přes celý den a studenti si musí všechno pečlivě rozplánovat, tedy chtě nechtě fungují už jako samostatné jednotky.

Říkal jsem si, že to určitě nebude tak dramatické. Většina žáků sem přece chodí ze základní školy a taková zodpovědnost by pro některé byla až fatální. Teď, po prvním měsíci, musím ovšem uznat, že jsem se dost mýlil. Já osobně jsem sice nepřišel rovnou ze základní školy, nicméně i tak vnímám velkou nálož všemožných povinností. A to se školní rok ani pořádně nerozjel.

Člověk musí pořád něco dělat. Cvičit, učit se, cvičit, jíst, cvičit, učit se, pít, spát, cvičit, jíst, koncertovat, učit se, cvičit, cvičit, spát... Mimo to je dobré taky udržovat si aspoň lehkou přičetnost a zařadit do denního režimu nějakou relaxační aktivitu (kromě spánku) – četba, poslech oblíbené hudby nebo procházka v lese.

Během prvního měsíce jsem zjistil, že skloubit všechny povinnosti a radosti je velmi těžké – postupně začnu asi prohlašovat, že dokonce nemožné. Důležité je najít v tom všem nějaký balanc a nezvencnout se. Balanc hledám a asi bude trvat dlouho, než ho najdu. To už se dřív zvencnu. Jestli ale po škole chodí někdo, kdo balanc už našel a stále si přitom udržuje zdravý rozum, chci před ním osobně smeknout klobouk.

Morfeus

MOJE MALIČKOST

Vcházím do obchodu. Od pokladny se na mě usmívá prodavač. Teda, ten má ale hnusný černý svetr, stejně jako já právě teď. To je teda náhodička. Mezi regály potkávám svého známého, rovněž v černém svetru.

Opouštím obchod a jdu přes náměstí. Dívám se na sebe do výlohy a říkám si, proč ten černý svetr pořád nosím, vždyť je hnusný. Jenomže on se mi hrozně líbí. A jak vidím, líbí se i tomu pánovi na lavičce, protože má na sobě podobný svetr. Chtěl jsem se ho zeptat, proč ten hnusný svetr nosí, ale určitě by mi odpověděl stejně – protože se mu hrozně líbí.

Přecházím ulici. Ztracen v myšlenkách na svetry však zakopávám a padám, nákup mi letí z ruky. Teda, to jsem ale nešika. Pomeranče se kutálejí do všech směrů.

Jsem doma a koukám z okna. Hrozně se chechtám. Hehe, podívejte se na toho troubu, jak se rozplácí! A jaký má hnusný černý svetr! Úplně stejný, jako mám teď já. Ale to už jsem přece říkal. Vždyť jsem to pořád já. Sbírá se ze země a mávám na sebe do okna. Zamávám si zpátky.

PROSTOR SLAVÍ

Náš studentský časopis Prostor slaví již jeden rok!

Prostor je nám společnou platformou, která zachycuje atmosféru naší školy - atmosféru tvořenou námi všemi, skutečnost viděnou z desítek různých perspektiv a prožitou desítkami myslí. A proto jsou dveře otevřené každému, kdo by chtěl zanechat po sobě otisk a přispět svou hřivnou k tomuto počínu. Jakýkoli básnický pokus, obrázek či fotografie, myšlenka, nebo hudební kritika. Úvaha, nebo fejeton, inu cokoliv, co se ve školní atmosféře rodí, je nutno zachytit a zprostředkovat. Stejně tak všecku radu, dobrou výtku, či upřímnou pochvalu redakce s potěšením vyslechne.

K zastížení budeme na Instagramu (prostor_tk) nebo e-mailové adrese (redakce.prostor@gmail.com).

Děkujeme Vám všem, stálým i příležitostným čtenářům, za Vaši přízeň a podporu.

Vaše redakce :)

SKLADATELSKÉ OKÉNKO

Antonio Vivaldi

Kdybychom měli hledat nejvíc „echt“ barokního skladatele, je dost možné, že Vivaldi by byl jistě velkým kandidátem – a skutečně, líbivé barokní melodie a harmonická krystalická průzračnost působí neskutečně dobovým dojmem. Ostatně, zpěvnost byla v jeho rodných Benátkách zvykem. Světlo světa tam spatřil na jaře 4. března 1678 za pravděpodobně velkých obtíží, neboť byl pokřtěn hned po porodu v „bezprostředním ohrožení života“. Jeho astma a chronické zúžení hrtanu ho pak provázelo celý život. Otec, ač se živil jako holič, byl výborný hudebník a snad i skladatel. Antonio od dětství hrál na housle i zkoušel komponovat pod vedením tamějšího kapelníka kůru sv. Marka. Paralelně nastoupil na duchovní dráhu a v roce 1703 je vysvěcen na kněze. Na tomto místě však dlouho nezůstal a právě díky jeho vrozeným indispozicím byl kněžských povinností zproštěn. To mu velmi uvolnilo ruce v hudební tvorbě. Jeho první, avšak významné působiště byl sirotčinec Pio Ospedale della Pietà, kde vyučoval talentované dívky v dívčím sboru a orchestru. Tamější období bylo pro skladatele velmi plodné, nejčastější skladby vydané v těchto letech mají formu houslových koncertů s bassem continuum, nebo oper. Pro příklad uveďme operu *Arsilda regina di Ponto* (která má na jeho dobu velmi provokativní děj), z tvorby pro housle pak opus 3. Následně cestoval prakticky nejen po celé Itálii, ale i Evropě. Vydal do dneška nejpopulárnější Čtvero ročních dob, které je originální hlavně inspirací zvuky z přírody i ze světa. Po tomto slavném období, jak už tak u skladatelů bývá, začala se horšit jeho finanční situace. Ke sklonku života ještě jel na Vídeňský dvůr, kde od císaře Karla VI. přijímá místo dvorního kapelníka. Císař však zanedlouho umírá a Vivaldi tedy definitivně ztrácí pevnou půdu pod nohama. Tento svět opouští na konci července 1741, pochován je na Vídeňském hřbitově. Vivaldiho dílo poté nespátrilo světlo světla koncertních sálů takřka 200 let, ale jeho áriemi se inspiroval například J. S. Bach. Obrody se poté dočkal až ve dvacátém století, po které se s úspěchem hraje dodnes.

PUTOVÁNÍ